

JAKUB

8

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

XXIV. ročník, 2. 10. 2016

SLOVO ÚVODEM

Je tady říjen, a přesto nové číslo Jakuba je plné léta. Ono to bylo totiž léto velmi vydařené, plné zážitků, o kterých se s Vámi pisatelé rádi podělí. Najdete zde články věnované putování do Santiaga, věnované Světovému setkání mládeže v Krakově, letnímu táboru a Manželským setkáním. Přeji příjemné chvílky strávené s novým číslem Jakuba. JC

VÍTE TO?

- 4.10. v pražském kostele u Jezulátka přednáška o Sv. Terezii z Lisieux, 19:00
- 16.10. mše se zpěvy z Taizé, 9:00
- 17.10. modlitby maminek na faře, 20:00
- Finance: Příjmy ze sbírek: 5 960 Kč. Výdaje: 7 450 Kč plyn fara, 5 360 Kč plyn kostel, 599 Kč popelnice, 208 Kč svíčky

LEGENDA O SVATÉM VÁCLAVOVI

Ivana Pecháčková

Další autoři: Jarmila Marešová (ilustrátor)

O životě a smrti knížete Václava I. se odnepaměti vyprávělo i psalo. Většina příběhů se zakládala na pravdě a jeden z nich nám přináší i tato kniha z edice Pražské legendy. Dětské čtenáře přitažlivou formou seznámí s českými dějinami

a představí jim jednoho z nejvýznamnějších českých panovníků. Text doprovází velmi pěkné ilustrace Jarmily Marešové.

Poutavé vyprávění o životních osudech svatého Václava, patrona české země. Kniha je určena pro starší děti a mládež a je čtivě a poutavě napsaná.

Co o knize říká nakladatel: Svatováclavská tradice je téměř stejně tak stará jako český stát - více než tisíc let. Svatý Václav, patron české země, je dnes v našem povědomí většinou už jen jako slavný jezdecký pomník na Václavském náměstí v Praze. O životě a smrti knížete Václava se však odnepaměti vyprávěly a psaly legendy, z nichž většina se zakládala na pravdě. Povězme si proto o životě svatého Václava, o skutcích, které vykonal, a také o zázračném palladiu země české, které kníže Václav nosil při sobě. Kníže Václav, úkladně zavražděný vlastním bratrem, byl již záhy po své smrti uctíván jako mučedník. Dlouhá řada panovníků, kteří po něm usedli na přemyslovský trůn, ho ctily jako legendárního vévodu země české, který svým státnickým uměním a neochvějnou křesťanskou vírou zachoval českému národu, obklopenému mocnými sousedy, právo na existenci.

Patronu země české, svatému Václavovi, od věků se věřilo, že nedá zahynouti nám ni budoucím...

Pranostiky k sv. Václavovi:

Na svatého Václava nové léto nastává

Svatý Václav tady - sklízí hady

Svatý Václav Čechům přeje, neprší-li na něj, dobře se za rok seje a ještě více ve stodole děje

Po svatým Václavu beranici na hlavu

Přijde Václav - kamna připrav

Na svatého Václava mráz nastává

Svatováclavské časy přinesou pěkné počasí

Na svatého Václava každá pláňka dozrává

Svatý Václav víno chrání, po něm bude vinobraní

Všemohoucí, věčný Bože, dej, ať po vzoru svatého mučedníka Václava žijeme moudře a spravedlivě, ať statečně usilujeme o to, co slouží k nastolení tvého pokoje, a přemáháme zlo dobrem. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen (*závěrečná modlitba z breviáře*)

převzato z internetu, Jarka P-

MANŽELSKÁ SETKÁNÍ

Rodina je velmi důležitým stavebním kamenem naší společnosti. Hodně se o tom mluví na všech možných úrovních, ale málo se pro to dělá. Nebo že by přeci jen? Již několik rodin naší farnosti prošlo kurzem „Manželských setkání“ (tzv. „Manželáky“). Organizátoři těchto kurzů často říkají, že nejlepší reklama je

osobní svědectví. Proto jsem požádal některé z účastníků, aby nám své postřehy sdělili. Následující řádky snad pomohou těm, kdo ještě váhají, v jejich rozhodnutí si „manželáky“ také vyzkoušet.

Jan Cikler

Některým z příbramských účastníků kurzu jsem položil několik otázek

Co pro tebe kurz manželských setkání znamená.

Hanka (H): Znamená pro mne opravdu hodně. Jsem vděčná, že jsme měli možnost se s touto aktivitou setkat, pozitivně ovlivňuje nejen naše manželství, ale mně osobně to ovlivnilo i ve vnímání mé víry v Boha. A řekla bych, že taky pozitivně.

František (F): Čas pro nás dva s Hankou, možnost setkat se s přáteli a být týden v církvi. Dovolenu, náročnou, ale smysluplnou.

Monika (M): Manželská setkání pro mě jednoznačně znamenají obrovský dar pro nás oba, pro náš vztah. Uvědomuju si, že málokdy přes rok máme čas probírat věci našeho vztahu takhle intenzivně, takže si především myslím, že ten čas, který na to na MS je, je opravdu velký dar. Zároveň je celý ten systém veden ve velmi pozitivním duchu, takže člověk neskouzne k takovému tomu: mně se na tobě nelíbí, jsi hrozný, števe mě to...je to pozitivně propracovaný systém, jak najít spoustu skvělých věcí na tom druhém, jak se naučit pracovat na zlepšeních...

Účastníš se ho pravidelně? Pokolikáté?

H: Byli jsme poprvé v roce 2008, kdy nás nalákali Kaněrovi. Od té doby jsme

jednou vynechali, jinak jsme byli každý rok.

F: Poosmé.

M: Zúčastnila jsem se už 6x na letním kurzu, poprvé s několikaletou pauzou a pak pětkrát za sebou až dodnes.

Co tě nejvíce oslovuje?

H: Nedokážu říct, co nejvíc. Je to strašně moc věcí, které do sebe dohromady zapadají. Atmosféra setkání velkého množství skvělých lidí, kde je zároveň prostor pro intimitu v páru.

F: Atmosféra, přátelská a vstřícná skupina lidí. propojení praktické roviny, ve které naše rodiny žijí s duchovní oblastí.

M: Oslovuje mě ten systém témat, která jsou každý rok stejná, a přesto pokaždé jiná. Pak taky sdílení s ostatními páry ve skupince, která je celý týden stejná a pokračuje ještě na podzim a na jaře při víkendové akci. S těmi na začátku cizími lidmi pak už máte pořád něco společného a je to hrozně fajn.

Proč se tam vrátíš (Proč se tam chystáš)?

H: Myslím si, že hlavním úkolem člověka je růst a pracovat na sobě. Tam mám pocit, že se to daří, navíc ve spolupráci s partnerem, což vnímám jako takový bonus.

F: Abych se zase na čas bláznivě zamíloval do své ženy.

M: Ten příjemný letní týden je trochu návykový a bude to vypadat jako klišé, ale žijeme z něj pak následující rok

Co znamená kurz Manželská setkání pro vaše manželství?

H: Netuším, jak by se našemu manželství dařilo, kdybychom tam nejezdili. Ale když tam jezdíme, tak se nám daří dobře.

F: Obnovení vzájemného naladění na sebe, lepší pochopení, které v běžném provozu není běžné.

M: Jednoznačně znamenalo a znamená zlepšení našeho vztahu. Je to, jako když se do obyčejného jídla přidá voňavé koření. Už jsme si mockrát říkali, že je škoda, že jsme nejeli na MS už dávno na začátku manželství.

Co znamená tento kurz pro vaše děti?

H: My jsme poslední roky s sebou děti nebrali, s výjimkou Emy, která už není dítě a jezdí jako pečovoun. Ale kluci si teď od nás vymohli slib, že je příští rok zase vezmeme, takže se jim tam asi líbí.

F: Být jako na táboře a zároveň s rodiči - v prostředí, kde je normální být věřící.

M: No, děti... děti všech kategorií mají na MS svůj program a svoje "pečouny" - studenty, kteří program vymýšlejí. My jsme na MS začali jezdit, až když děti už byly hodně soběstačné, takže nás většinu času téměř nepotřebovaly. Buď byly na programu nebo stejně někde s dalšími dětmi. Pro páry s úplně malinkými dětmi je to o dost těžší - jednak navězt všechny potřeby, uspat a uklidnit dítě v cizím prostředí, předávat ho na hlídání... pokud to jde, je doporučené dát děti babičkám a užít si týden jen pro sebe. za nás ale říkám, že naše děti si na MS našly tolik skvělých kamarádů a zažily tolik prima zážitků, že nechtějí ani slyšet o tom, že by s námi nejely.

Doporučil(a) bys to dalším párům z naší farnosti?

H: Určitě, každému. Zvláště těm, kteří spolu už nějaký čas životem putují.

F: Ano.

M: MS bych rozhodně doporučila alespoň jednou zažít. Je ale samozřejmě nutné jet na ně alespoň trochu dobře naladěný a otevřený názorům druhých lidí, nechtít hned všechny poučovat, hádat se.. prostě dát tomu šanci. Myslím, že většina lidí takovýto týden zvládne, na velké množství lidí okolo se dá na chvíli zvyknout. Rozhodně stojí za to zkusit to, a to nejen pokud člověk vnímá ve vztahu nějaký problém, ale prostě jako čas pro sebe, čas pro poznání toho druhého zase trochu důkladněji a blíže.. Pro mě je jednoznačným argumentem čas. Život strašně rychle utíká a na velké váhání není moc prostoru!! Ve svojí práci, ale i okolí vidím lidi, kteří něco odkládali pořád a tak důkladně, že už to potom nestihli. Odkládali třeba šanci říct tomu druhému: já tě mám rád prostě takového, jaký jsi!

Máš pro ně něco, čím bys je nalákal?

H: Za zkoušku to stojí. Nejhorší, co se může stát, je, že tam člověk týden vydrží (nebo nevydrží) a zjistí, že to není pro něj. Ale každý rok 99,9 procent účastníků v závěrečném dotazníku tvrdí, že jim to hodně dalo. Tak proč byste zrovna vy měli být výjimka?

F: Ne. Biblické hodiny, přednášky, konzultace s duchovními a terapeuty, nemít u sebe děti přes den, fotbal, koupání

v lomu, volejbal, prase, víno a zpívání po večerech pro každého není. Spolehnul bych se na modlitbu.

M: Zkuste si ten týden prožít a nechat ho na sebe působit. MS jsou rozhodně "os-trůvkem pozitivní deviace" ve světě, kde hodnoty jako manželská láska, důvěra a radost z každého dne nějak mizí. A to stojí za to zažít na vlastní kůži.

A na závěr ještě dvě odezvy na Manželská setkání.

Na jaře jsme se poprvé zúčastnili Glo-trachu, kde nás velice zaujala témata přednášek manželů Trapkové a Chvály. Týkala se vztahů mezi mužem a ženou a vztahů v rodině a zaznělo tam pro nás také mnoho nového. Mohli jsme pochopit, proč ten druhý v páru dělá něco jinak než já a proč se někdy chová jinak, než by jeho protějšek očekával. Odesli jsme si také mnoho podnětů pro výchovu a vztahy s dětmi. Poprvé jsme také zažili práci a sdílení ve skupinkách, které bylo velmi intenzivní a dost nás obohatilo.

Dále se nám moc líbila mše sv. v ne-tradičním prostředí, hudba, společný večer, ochutnávka sýrů a vín a panovala tam po všechny dny velice přátelská atmosféra.

Rádi bychom se příští rok zúčastnili i manželského setkání v létě, myslíme si, že ve vztahu je potřeba se stále vyvíjet a prohlubovat vzájemnou úctu, lásku, toleranci, pomoc a pochopení.

Patricie a Láďa

Již posedmé jsme letos věnovali jeden srpnový týden manželským setkáním.

Proč? Kvůli nám samotným, abychom se spolu zase sjednotili, pokud jsme se během roku přes všechny starosti všedních dní od sebe vzdálili. Abychom se zase v životě posunuli o kus dál na společné cestě – v lásce, úctě a věrnosti a za slibem si stále mohli stát. Protože vnímáme, že manželství je pro nás cenné a má smysl do něj investovat, a ne jen živořit. A také kvůli našim dětem, které prožívají hezký týden s bohatým programem mezi vrstevníky v dobrém prostředí a vědí, že je důležité, že se maminka a tatínek mají rádi a čerpají posilu pro svůj vztah. Děti se k tomu vyjádřily takto: Pavlík (když mu bylo pět) – „My se máme, my jezdíme vláčkem, chodíme na výlety, hrajeme si, ale vy se nemáte, vy jenom sedíte a posloucháte.“ Klárka (letos, pět let, dva dny po návratu z MS) – „Mami, kdy zas pojedeme na manželáky? - Za rok. - A to je kdy? - To se musíš ještě 360krát vyspinkat – To je ale strašně moc...“ Bezva, čas se nám krátí, již za čtyři měsíce, se podává přihláška na příští setkání a už uplyne jen jedenáct měsíců...

Jsmo vděční Hance a Petrovi Kaněrovým, že nás neúnavně zvali od začátku našeho manželství a Hance a Fandovi Sobotkovým, kteří nás přiměli společně na manželáky vyrazit.

Markéta a Štěpán

SDM KRAKOV

Poslední týden v červenci se uskutečnilo Světové setkání mládeže v polském Krakově. Mottem letošního setkání byla Ježíšova slova: „Blahoslavení milosrd-

ní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ A přesně tato věta zazněla také v refrénu hymny SDM, kterou jsme mohli slyšet nesčetněkrát během celého setkání v podání úžasného brněnského hudebního souboru SBM (Schola brněnské mládeže). Velmi potěšující je i ta zpráva, že z příbramských farností se setkání zúčastnil poměrně hojný počet lidí. Po celý týden byl v Českém národním centru připraven český program, kterému bylo přítomno zhruba na šest tisíc lidí. Musím uznat, že celé SDM i český národní program byly fantasticky připraveny do posledního detailu. Během setkání o nás bylo skvěle postaráno i po stránce stravování, neboť jsme vždy dostali dostatek jídla a nikdy jsme nepocítovali hlad. A měli jsme se o to lépe, že jsme přebývali ve velmi přátelské atmosféře, která z místních obyvatel přímo zářila. Asi v polovině SDM přijel také papež František, kterého jsme mohli každý den vidět. Jako zlatý hřeb setkání v Krakově byly sobotní večerní vigilie a dopolední mše v neděli se svatým otcem, kdy se na Place de Misericordie shromáždilo bezmála 2,5 milionu křesťanů. Papežova slova se mi velice líbila. Mluvil třeba o velkém nebezpečí současného světa nechat se zlákat svou pohovkou a televizí, zcela se vžít do virtuální reality a zapomenout žít skutečný život. Nakonec nás svatý otec povzbudil k odvaze, abychom statečně budovali naši generaci a nenechali se svést marnivostí světa. Jak je tomu také při každém setkání zvykem, prozradil František místo příštího světového setkání, kterým bude Panama.

Moc z nás se tam kvůli velké finanční nákladnosti asi nepodívá, dopřejme to tedy alespoň Američanům. Jediná negativní věc, jestli se to tak dá říct, byla ukrutná vedra, která nás skličovala zrovna na pouti v poslední dva dny, kdy mnozí kolabovali z horka a asi nikomu nebylo v těchto chvílích zrovna nejlépe. Poslední den, právě po mši s papežem, se ale rychle zatáhla obloha, a než jsme stačili dojít zpátky na ubytování, spustila se bouřka a ten, kdo si na pouť nevzal pláštěnku, nejspíš pěkně bědoval. Takže když to shrnu, rozhodně nelituji, že jsem na setkání jel, a pokud někdy v budoucnu bude v blízkosti další SDM, rozhodně doporučuju jet, nebudete toho litovat.

Štěpán K.

Zážitky účastníků:

Jak se ti líbil Krakov?

Viktorie (V): Město Krakov mě nadchlo. Od našeho ubytování byla sice poměrně dlouhá cesta do centra, ale když jsme se tam dostali, tak to stálo za to. Odměnou nám byly krásné historické budovy.

Barbora (B): Krakov je krásné město, bohužel jsme ale neměli dost času si ho celý prohlédnout.

Co tě ze setkání nejvíce oslovilo?

V: Nejvíce ze všeho se mi líbila celková organizace. Myslím tím připravenost místních obyvatel na davy lidí. Krásné bylo, když na pouti za papežem na Campus Misericordiae domácí lidé připravovali pitnou vodu pro procházející poutníky.

B: Nejvíce se mi líbila večerní křížová cesta v českém centru

Co ti nejvíce vadilo?

V: Nebyla jsem připravena na takovou masu lidí. Vadily mi davy v tramvajích i fronty na záchodech. Víím, že se tomu nedá zabránit ani nijak předejít.

B: Vadilo mi polské jídlo - bylo hodně mastné a do všeho dávají kyselé zelí.

Seznámila jsi se s někým? Jsou to Češi, nebo cizinci? Udržujete spolu kontakt?

V: Seznamovala jsem se většinou s cizinci. Působili na mě otevřeněji a spontánněji než Češi. Kontakt neudržujeme. Ve všeobecném zmatku a davech bylo možné jen prohodit pár slov.

B: Seznamovali jsme se hlavně s cizinci - s Američany, Australany.

Byla vůbec šance (čas) se s někým seznámit?

V: Ano, pokud člověku nevadí seznamovat se s člověkem visícím vedle na tyči v plné tramvaji.

B: Času na seznamování bylo hodně - nejvíce v hrozně dlouhých frontách do Campusu Misericordie a v tramvajích.

Byl ten týden dlouhý, nebo krátký?

V: Týden mi utekl rychle. Každý den byl program jak v českém centru, tak v celém městě. Možností bylo opravdu hodně. Nestihla jsem se nudit.

B: Týden utekl relativně rychle, ale občas, kvůli neskutečnému množství lidí, se to zdálo být jako věčnost.

Jak na tebe působil papež František?

V: Papež František na mě působil velice

otevřeně. Z jeho projevů byla vidět náklonnost k mladým lidem.

B: Papež František je velmi sympatický, jeho názory se mi zdají rozumné. Myslím, že právě mladým lidem velmi rozumí.

Hodně se vzpomínalo na Jana Pavla II. Víš o něm něco? Přiblížilo ti toto setkání jeho osobnost?

V: V duchu myšlenek na Jana Pavla II. se neslo celé setkání. Já osobně jsem o něm zjistila mnoho nových informací. Nejpřínosnější pro mě bylo kázání při poslední mši v českém centru. mimo jiné se hodně mluvilo také o sv. Faustíně, jejíž příběh mě velice zaujal.

B: Dozvěděla jsem se hlavně o jeho životě.

Jak na tebe působili Poláci? Pohostinnost, jejich zbožnost?

V: Jak už jsem jednou zmínila, Poláci mě mile překvapili. Mnohokrát jsem přemýšlela o tom, jak by to asi vypadalo, kdyby setkání mládeže bylo např. v Praze. Poláci nás přijali doslova s otevřenou náručí, a i když byl celý týden náročný, atmosféra byla stále přátelská.

B: Všichni v Krakově byli velmi milí, bez ohledu na národnost. Obyvatelé Krakova byli velmi trpěliví a nekonfliktní.

Jak na tebe působila hlavní mše v neděli. Slavnostně nebo spíš pompézně?

V: Pompéznost jsem nezaregistrovala. A to nemluvím jen o hlavní mši.

B: Hlavní mše v neděli měla skvělou atmosféru, i když jsme seděli v neskutečném žaru na otevřené pláni.

Jaké to je, vidět takové množství věřících? Máš z toho dobrý pocit, nebo ti spíš davy vadí?

V: Davy mi vadí. Ale i přesto bylo příjemné vidět tolik věřících. Kdyby bylo možné dívat se na ně z nějaké osobní bubliny, hned bych si to zopakovala.

B: Taková masa lidí se jen velmi těžko popisuje. Nebylo mi to vysloveně nepřijemné, spíš to byl neobvyklý pocit.

Co Panama, láká tě to?

V: Uprímně mě Panama příliš neláká. V horku červencových dní, bylo nesnesitelné v Krakově, nedovedu si představit, jak bych přežila stejné davy ve vedru Panamy.

B: Do Panamy bych se určitě ráda někdy podívala, jen asi ne během takovéhle monstrózní akce. Jestli bych se tam dostala, tak raději na předprogram.

Ještě tě něco zaujalo, co bys chtěla napsat?

V: Určitě je to zážitek na celý život. Doporučuji všem. Ale s davy lidí je potřeba dopředu počítat.

B: Silný zážitek ve mně zanechala také neustálá přítomnost policie. Nad hlavami nám nepřetržitě kroužily helikoptéry a jednou za čas kolem projížděly kolony i 50 policejních aut. Je samozřejmě dobře, že jsme byli hlídáni, ale občas to působilo děsivě.

POUŤ ZA SVATÝM JAKUBEM (NEBO ZA KÝM ?)

Letos v červnu jsem si udělala velké volno: po roce příprav, čtení cestopisů, rad s poutníky, šetření peněz a dodávání kuráže jsem se vydala sama na pěší poutní

cestu Camino Frances do Španělska. Na cestu, po které už více než osm set let šlapou poutníci, kající, prosebníci, dobrodruzi, samotáři i lidé společenší, zdraví, nemocní, mladí, staří, bojácní i odvážní, samotní i ve skupinách. V práci jsem si vybojovala 4 týdny volna a to mi stačilo ke zdolání 500 km této cesty, která má především definovaný konec ve městě Santiago de Compostela, ale začátek si určuje každý sám. Letěla jsem do Madridu, odtud vlakem do Burgosu a pak už dál pěšky. S průkazem zvaným „credential“ jsem přespávala v poutnických ubytovnách, tzv. alberque, někdy v menších pokojích, jindy taky v halách s počtem 80 nocujících, ale vždy na palandách. Každý den jsem mezi 6 a 14 hodinou zdolala s batohem cca 25 km a pak mě čekalo ubytovat se, dát si sprchu, vyprat oblečení a sehnat si něco k jídlu - někdy ze samoobsluhy, někdy něco levného v restauraci, někdy společné vaření s dalšími poutníky.

Také opečovat a léčit unavené nohy, to bylo hodně důležité. Asi tak první týden na cestě jsem měla pocit, že to chození nic není, co pořád všichni dělají, že tak kulhají, jsou vyčerpaní...? Pak to na mě také přišlo: pajdám v ubytovně ke koupelně, přemýšlím, co to tady dělám..jestli je to dovolená, nebo trest nebo co? Bolí mě záda, kolena, kyčle a hlavně nohy tam dole. Nesnáším svoje boty, batoh, všechno..Každý den řeším puchýře, které se objevují na čekáných i nečekáných místech. Zásobu náplastí a dezinfekce jsem ale měla tak pro celý autobus poutníků. Horší byl zánět šlach kolem kotníku, tam už jsem si musela vypomáhat Ibalginem, Voltarenem a ledem..Hod-

ně povzbudivá byla solidarita té poutnické skupiny: po pár dnech na cestě už jsem potkávala v ubytovnách známé tváře, lidé se o sebe zajímali - „Jsi v pohodě? Zvládáš to? máš náplast, lék? Půjdeš k doktorovi?“ Po fázi nadšení nastává fáze vytrvalosti. Nezpůsobuje vám to běžný lidský život? Mně tedy hodně. Prostě se rozhodnete, že to dojdete, i když to bolí a je to těžké a nejde to samo. A ono se to zase proměňuje, ta cesta na vás působí. Mně připadalo, že jsem díky bolesti byla víc vnímavá, víc si vážila čisté vody, čisté postele, vychutnala jídlo, víno, setkání s jinými lidmi.

Tahle cesta pro mě měla mnoho různých vrstev: jednak to bylo to fyzické - máknout si, překonat se, možná se přesvědčit, že mi to ještě jde, ujit takový kus cesty. Vychutnat si pak ležení na posteli má úplně jiné grády. Pak určité vrstva psychického odpočinku: úplné odříznutí od práce, domácích povinností, očekávaných událostí, známých tváří a totální změna za neznámé, nečekané, improvizované...čas jenom pro sebe. A také třeba zjištění, že to, co si nesu sama v hlavě, moje problémy, předsudky, obavy, domněnky jsem doma nenechala, že ty jsou se mnou pořád a tady možná mnohem víc, protože je nepřehluší ty povinnosti... Skvělá byla mnohá setkání s novými lidmi. Díky za angličtinu, že jsem spouště lidem z jiných zemí i rozuměla. Ale také díky za češtinu, že jsem potkala i skvělé Čechy tak daleko od domova. A někdy stačily jenom úsměvy a slova nehrála žádnou roli. Všechna nová setkání byla hodně zajímavá a víc nebo míň obohacující, ale zároveň mi připomněla, jak úžasné lidi mám tady doma

a jak moc je mám ráda. Nádhera byla vidět staré kláštery, katedrály, historii, ale také třeba mechem porostlé kameny, lidi na poli nebo sluníčko, když vychází. Dojít nakonec do Santiaga bylo parádní, byl to cíl, úleva, výhra nad sebou, radost, ale i poznání, že to místo samo je sice krásné, ale v mojí cestě rozhodně není tak důležité. Na konci jsem byla u hrobu sv. Jakuba a objala jeho velkou zlatou sochu jako všichni poutníci, ale věděla jsem, že tu cestu jsem šla především za sebou a k sobě a že jsem ji rozhodně nešla sama.

Mých 490 km za 22 dní mám teď na krásném certifikátu poutníka, můžu si ho zarámovat. Mých dalších x km za x dní je přede mnou a já vím, že to můžou být dny jak malované i dny, kdy to bolí a nechce se..prostě tak, jak to v životě je. Camino ve Španělsku určitě doporučuju, je unikátní, dobře vyznačená, s hustou sítí ubytování a podpory, je to cesta solidarity, historie, krásné přírody, ale také samozřejmě komerce a turistického průmyslu. Stejně pěkná ale může být cesta kolem Šumavy, po Brdech nebo do Milína. Chosení samo je velká věc a dar, a kdo může, ať ho rozhodně užívá. Ale „chůze životem“, ta na nohách tolik nezávisí a na tu vám nejvíc přeju: Buen camino!

Monika

ROZHOVOR

O POUTI KE HROBU SVATÉHO JAKUBA STARŠÍHO PODRUHÉ...

Se Stanislavou Walenkovou se možná někteří z vás znají, já osobně především

díky sboru Codex Temporis, se kterým i tady u Jakuba občas zpíváme. Stáňa a její manžel Petr jsou poutníci ze slivické farnosti, kteří míří do Santiaga. A když jsem si nedávno poslechla povídání Moniky Ciklerové o její nedávné pouti, o které se v tomto čísle dočtete, poprosila jsem Stáňu a Petra, jestli by i oni nepověděli pár slov o cestě do toho samého cíle, ale z trochu jiného pohledu.

Monika vyprávěla, že se na konci cesty v Santiagu ptají, proč jste vykonali pouť - jestli z důvodů náboženských, duchovních nebo turistických. S jakým úmyslem jste vyrazili vy a co vás k té myšlence - vyrazit společně po Svatojakubské cestě - přivedlo?

Do cíle máme hodně daleko, tak uvidíme, co v samotném Santiagu uvedeme. Naším vykročením jsme chtěli poděkovat za uzdravení v rodině, za všechny, kteří na nás pamatovali v modlitbách. Dále jsme se chtěli „zastavit“ a svěřit naši pouť životem do Božích rukou.

Proč jste se rozhodli vyrazit rovnou z Čech a nezačít blíže Santiagu?

Z praktických důvodů. Nemůžeme si vzít na delší dobu dovolenou. Proto jsme se rozhodli začít po částech tak, aby nebyl ohrožen chod rodiny a naše hospodářství. Naše cesta nám zabere řadu let. Doufáme, že do důchodu tam dojdeme.

Kdy jste na cestu vyrazili, kolik už máte za sebou a co vás ještě čeká?

Vyrazili jsme vloni a dorazili na hranice s Německem do Všerub. Letos to z pracovních důvodů zatím nevyšlo. Před se-

bou máme ještě asi 2825 km.

Četla jsem, že z Čech vyrazí do Santiaga ročně asi 1 000 lidí. Potkali jste nějaké krajany nebo poutníky z ještě větší dálky?

Ano, hned první den za Rožmitálem pod Třemšínem jednu učitelku z Prahy. Z facebooku jsme věděli ještě o jednom učiteli, který vyrazil z Prahy a mířil až do Santiaga. Říkali jsme si, že ta Svatojakubská cesta, po které jsme se vydali, je docela frekventovaná. Paní učitelka byla však první a poslední poutnicí, kterou jsme potkali.

Obecně by se asi dalo říct, že čím blíž Santiagu, tím lépe jsou cesty pro poutníky připraveny, od značení přes možnost přespání a vlastně až po získávání razítek do poutnické průkazky. Jak to je, když se putuje z Čech?

Páteřní všerubská cesta, po které jsme šli, je dobře značena na turistických ukazatelích KČT. Od Rožmitálu dokonce v infocentrech můžete dostat i poutnické razítko. Měli jsme radost, že jsme naši pouť mohli začít právě z Příbrami s razítkem sv. Jakuba z vaší farnosti a s povzbudivým slovem pana faráře Krinka. No a ubytování? V Čechách doporučujeme širák, stan, ubytovny, penziony anebo dopředu si domluvit ubytování na farách s glejtem v ruce od sídelního biskupa. My jsme vyrazili bez glejtu a využili všechny varianty ubytování. Skvěle nás přijali na klatovské faře, na jiných farách jsme s prosbou o ubytování nepochodili. Obecně si myslíme, že by se místní farnosti do rozvoje poutnických tras mohly více zapojit.

A poslední otázka - co je na putování nejnáročnější a co nejradostnější?

Protože máme za sebou velmi malý úsek, je to zatím jen radost.

Za celou redakci Jakuba moc děkuju a přeju požehnanou další cestu!

AS

CO ŘEKL K VOLBÁM ...

„V listopadu to byla vzpoura bývalých nevolníků. Potupených, ponížených a donucených – ať už mravně, nebo násilím – kolaborovat... Už v prosinci to šlo někam, kam to jít nemělo. Chápu, permanentní revoluce není možná, tu člověk neunes. Nedá se neustále chodit do ulic, protestovat proti tomu či onomu. Ale tato země nemá ani dnes občany, kteří by vytáhli zadek z baráku a koukli se, co se děje s jejich demokracií. A demokracie se hlídat musí. Jak jinak chcete, aby vyrostla nová generace, kdy být čestný je podle vžitých měřítek idiotství. Měl jsem za to, že je třeba říkat lidem i nepohodlné, nepříjemné věci. Ale seznal jsem vzápětí, že strašná spousta lidí chce nového cara, své nové svaté. Že bere své politiky jako dogmata, o kterých se nesmí zapochybovat.“
Písníkář a básník Karel Kryl (12. 4. 1944 – 3. 3. 1994)

*Přeji šťastnou ruku nám všem, milí přátelé! Jarka P**

KULTURNÍ REVUE

KONEC LÉTA V PŘÍBRAMI

V neděli 18.9.2016 se uskutečnil na náměstí TGM v Příbrami poslední koncert Příbramského kulturního léta. Od 18 do

19 hodin, těsně před křtem CD Příbram 800 let, vystoupila kapela Roofers. Pokud nevíte o koho jde, tak je to kapela o 9 stálých členech a hrají v něm i 2 naši farníci. Viktorie Ciklerová na saxofon a Jakub Marek na trubku. Původní název Roofband pro lepší zapamatování zkrátili na Roofers.

Kapela vznikla při ZUŠ na náměstí TGM a v současné podobě 9 členů hraje a vystupuje asi 3 roky. Počet členů je vyšší zejména proto, že mají široké zastoupení nástrojů. Klávesy, kytary, bicí, dechové nástroje ...prima se to poslouchá. Zpěv jistí tři zpěvačky, mimo jiné i nám známá Anna Machutová.

Kapela vystupuje asi 5-6krát ročně, nejraději na domácí půdě – občas i na zahradě u Ciklerů. Další zajímavé vystoupení měli v moravských Bučovicích nebo na Festivalu základních uměleckých škol v Praze. Jsou partou dobrých kamarádů a na jejich vystoupeních je to poznat.

Přeji za sebe a jistě i za další farníky celé kapele úspěchy a dobrou náladu do dalších let.

HV

NEJEN PRO DĚTI

OHLASY NA FARNÍ TÁBOR:

Tábor byl prostě bombastický. Už když jsem přijížděla a viděla jsem šipku, která směřovala k táboru a byla na ní napsána Galie, jsem myslela, že puknu radostí. V tomto roce jsem konečně nebydla ve stanu spolu se sestrou a dokázala jsem

mamince, že nedělám nepořádek já,ale ségra. Každým pádem jsme byli Galové ve čtyřech skupinách – Obelixovců, Modrých prasat, Hranatých prasat a Idefixů. Bojovali jsme proti Normanům, Římanům a Detritovi. Osvojili jsme také Gaia Julia Césara. Ale mně mě se nejvíc líbil konec, protože Obelix slavil narožky. Dort udělal sám Julek César, byl obvázaný červenou mašlí, se svíčkami v přilbách Římanů. Jediné, co tam scházelo, byli divočáci pečení na rožnících.

Anežka H.

Když jsme přijeli na tábor, stačili jsme si jen vybalit a hned jsme šli do kostela. Po návratu jsme narazili na Panoramatixe. Ten nám oznámil, že lektvar budeme muset pít dohromady, tím se totiž zvýší účinnost, podle barvy lektvarů jsme byli rozřazeni do družstev. Lektvary byly skutečně chuťově nevyhovující. Červení tvrdili, že jejich nápoj chutná jako shnilá nafta. Hned první den byla bitva a jiné hry. Druhého dne nám unesli Zničehoni, tak jsme byli nuceni jej jít hledat – přepluli jsme moře a bojovali jsme s Vikingy, a tím jsme jej zachránili. Na žádost Numerobise jsme mu začali pomáhat se stavbou Kleopatřina paláce se spoustou nástrah, třeba jsme zabloudivi v pyramidě. Po kolaudaci stavby nás Kleopatra odměnila. Moc děkuji všem vedoucím za prima tábor a příští rok zase ahoóóóóóóóóóóó.

Alžběta H.

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI

Svatý František z Assisi patří k nejznámějším světcům. Narodil se v Itálii ve 12. století v rodině bohatého obchodníka s látkami. Jako mladý muž se často veselil s přáteli a utrácel peníze. Když jako voják bojoval ve válce, byl zajat a vážně onemocněl. Tehdy začal přemýšlet o svém životě a rozhodl se ho změnit. Opustil všechno, co měl, chodil po okolí, kázal a žebral, aby měl co jíst. Zanedlouho měl kolem sebe přátele, kteří chtěli žít také v chudobě. To byl začátek františkánského řádu.

František miloval všechno stvořené. Legendy vypravují, že jeho kázáním naslouchala i zvířata. Svou lásku k Bohu a k přírodě vyjádřil v krásném chvalo zpěvu na stvoření. Za co chci vzdávat Bohu chválu já?

Prohlédni si obrázky se svatým Františkem a zvířátky. Najdeš mezi nimi 10 rozdílů?

převzato z DKC Brno, AS